

SAPŪTNIKI

Dramēdija 2 cēlienos

Autore:

Lelde Jauja

leljeja@inbox.lv, 26324016

2017

Darbojošās personas:

Rasma

Jānis Rasma vīrs

Mirdza

Uldis Mirdzas vīrs

Linda Mirdzas un Ulda meita

Arturs Lindas vīrs

Anda

Arta

1. cēliens

1. aina

Spānija, mūsdienas. Viesnīcas stāva fasāde. Priekšplānā balkonu margas, aiz tām rindā trīs balkoni, viens no otra atdalīti ar plānu sienu cilvēka augumā. Vidējais balkons divreiz platāks par malējiem, uz to ved divu istabu durvis. Uz labo un kreiso balkonu – vienas istabas durvis. Uz katra balkona galdiņš ar pāris krēsliem, pludmales zviļņi.

Atveras kreisā balkona durvis, tajās stāv Rasma un Jānis. Rasma iedunkā Jāni.

Rasma Es taču teicu!

Jānis Ko tu teici?

Rasma Ka būs skats uz jūru!

Jānis Tu teici, ka būs uz pagalmu un miskastēm!

Rasma Bet pirms tam es teicu, ka uz jūru!

Jānis Pirms tam tu teici, ka iebāzīs mūs numuriņā bez loga.

Rasma Vēl pirms tam!

Jānis atmet ar roku.

Rasma (*žestikulēdama*) Veltai Spānijā bija tā, ka priekšā māja, un jūru tikai pašā stūrītī varēja redzēt, bet paskaties, kā mums – pludmale, jūra un vēl palmas! (*ņem fotoaparātu*) Še, ņem, nobildē mani! (*atspiežas pret balkona margām ar muguru pret skatītājiem, Jānis bildē*) Pagaidi, sasukāšu matus! (*ieiet istabā, atgriežas ķemmēdamās, atkal atstutējas pret balkonu*) Nu!? Pagaidi, uzlikšu saulesbrilles! (*ieiet istabā, atgriežas ar uzliktām saulesbrillēm*) Kājas var redzēt? Neņem kājas! Vēlāk, kad būs nosauļotas, tad varēs bildēt!

Jānim iezvanās telefons. Viņš to paceļ.

- Jānis Jā, mammīt!.. Nē, nav Alfrēds! Jānis!.. Nē, tu Jānim piezvanīji!.. Mammīt, neņēmu es tavu “Latvijas Avīzi”! Te Jānis!
- Rasma *(jaucas pa vidu, Jānis nereaģē)* Kas tur ir? Atkal nepareizās pogas saspaidījusi?
- Jānis Mammīt, Jānis te, Jānis!.. Nē, es tev nezvanīju, tu pati man piezvanīji! Hallo? *(skatās telefonā)* Ka tik viņai atkal slikti ar sirdi nepaliek.
- Rasma No kā tad?
- Jānis Viena pati, sapulēsies.
- Rasma No kā viņa var sapulēties, visu dienu sēžot pie televizora?
- Jānis Maz kas! Es jau sen saku, ka vajag viņai augstāku gultu nopirkt! To ar pulti! Celsies no šitās straujāk, un gatavs!
- Rasma Labi, labi. Sirds viņai kā kuilim. Jurīša kāzās tā lēkāja putniņdeju! Cits jau sen būtu galus atdevis.

Jānis neklausās, no somas izvelk pamatīgu binokli.

- Rasma Atkal tu to štruntu esi atvilcis līdzī!
- Jānis Jāpaskatās, kas pludmalē notiek. *(lūr uz jūras pusi)* Nav daudz cilvēku. Kaut kādi melnie staigā, apkārušies ar mantām. Pārdod, vai. O, tur dažas ar plikiem pupiem guļ! *(sāk skatīties citā virzienā)* Velns, reku divi zilie bučojas! Pretīgi skatīties. *(nenovēršas, turpina lūrēt)* Vai tad tā te drīkst? Nesavāks milicija?
- Rasma Ko tu tur bubini?
- Jānis Es saku - zilie bučojas! Ka nesavāc miliči!*(pēkšņi enerģiski)* Jāiet nopeldēties, ko, Rasma?
- Rasma Ko? Jau? Tikko pa durvīm ienācām!
- Jānis Kamēr vēl labs laiks turas, jāiet.
- Rasma Ļauj atvilkt elpu!
- Jānis Kur tu liki manas peldbikses?
- Rasma Tak jau tavā čemodānā!
- Jānis ieiet istabā, pēc brīža iznāk, rādīdams pavalkātu “trīsstūrīti”.*
- Jānis *(sašutis)* Kādas tu man peldbikses esi paņēmusi?

- Rasma Kā – kādas? Tādas, kādas tev ir!
- Jānis Tu esi šeit redzējusi kaut vienu, kas šitādās staigā?! Tu paskaties! (*rāda pludmales virzienā*)
- Rasma Ko tu trako? Visu mūžu esi tādas nēsājis!
- Jānis Es pēc idiota izskatīšos!
- Rasma Un kad tu neesi izskatījies pēc idiota?
- Jānis (*neklausās, pie sevis*) Labi, ka pa ceļam suvenīru bodē ieskrējām.
- Jānis ieiet istabā, iznes krāsainus, brīvus peldšortus, rāda.*
- Rasma Riktīgs parašūts.
- Jānis Tādi tagad modē. Bet otras man labāk patīk (*rāda citas peldbikses - apspīlētus peldšortus ar varavīksnes strīpām*)
- Rasma Trakais, tās taču praidistu bikses! Es ar tevi šitādu nekur neiešu! Domās, ka galīgi stulba!
- Jānis Ko tu te trako? Parastas, krāsainas bikses! Varavīksni neesi redzējusi?
- Rasma Esmu! Uz praidistu karoga!
- Jānis Un debesīs neesi?

2. aina

Uzreiz pēc tam. Aiz malējā labā balkona durvīm dzirdama kņada, tās atveras, uz balkona iznāk Anda – sprogaina rudmate - un Artas – necila izskata jauna sieviete.

- Anda (*skaļi noelšas*) Oooo... Ārprāts, cik skaisti! Jūra, palmas, ārprāts! Kolosāli!
- Artas Smuki! Mums Krētā arī labs skats viesnīcā bija. Jūra tur bija daudz zilāka.
- Abas izvelk telefonus, bildē skatu uz jūru.*
- Anda Uztaisām selfiju!
- Anda pieiet pie Artas, abas fotografē katra ar savu telefonu.*
- Anda Eu, velkam sangriju ārā! Jānosvin! Kur tu iebāzi? (*ieiet istabā*)

Arta “Tax free” maisiņā jābūt.

Anda (*iznāk ar pudeli un divām plastmasas glāzēm rokās*) Pat glāzes atradu! Pa glauno!

Anda ielej sangriju, sniedz vienu glāzi Artai.

Arta (*minstinās*) Vispār vēl nevajadzētu. Pārāk agrs, lai dzertu.

Anda Arta, mums at-va-ļi-nā-jums! Varam darīt, ko gribam!

Arta Labi. Mazliet jau var.

Anda (*paceļ glāzi*) Par superīgāko atvaļinājumu Spānijā!

Abas iedzer. Anda atlaižas zvilnī.

Anda Man liekas, ka pirmās dienas es vienkārši visu dienu gulēju pie jūras.

Arta izvelk no somas laptopu, noliek uz galda.

Anda Tu taisies strādāt?! Trakā! Atpūties! Aizmirsti par darbu! Es pat uz telefona zvaniem netaisos atbildēt.

Arta Tu varbūt tā vari, tu neesi grāmatvede.

Anda Un kas grāmatvežiem? Viņi nedrīkst atvaļinājumā atpūsties?

Arta neatbild, sēžas pie galda, atver laptopu.

Anda Te tik labi, ka pat uz pludmali var neiet. Saule, sangrija – ko latvietis var vairāk vēlēties? (*pauze*) Kad es pēdējo reizi tik mierīgi esmu atpūsusies, neviena netraucēta? Pat neatceros. Bet izrādās, ka neesmu aizmirsusi, kā tas darāms! (*iesmejas, Arta ignorē*) Kas man tas par zilumu? Un vēl tik redzamā vietā. Stulbi. (*pauze*) Vajadzēs kādas smukas iešļūcenes nopirkt. (*paņem telefonu*) Jāieliek bildes *feisbukā*.

Arta (*atplaukst*) Ieliec, ieliec! Lai darbā noskauž, cik mums foršs laiks!

3. aina

Uzreiz pēc tam. Vidējā balkonā veras vaļā labējās durvis, iznāk Mirdza – garos svārkos, izlaistiem matiem, košām rotām.

Mirdza (*atpleš rokas pārspīlētā sajūsmā*) Pasakaini! Kāds skats! Lindiņ, meitiņ, nāc, skaties!

Attaisās otras durvis, tajās stāv Linda – labi kopta caca.

Linda Normāls skats. Ko tu gaidīji no viesnīcas pie jūras? (*iznāk uz balkona, atlaižas zvilnī*) Šitas būs manējais. Arča, ko tu dari? Nāc ārā!

Iznāk Arturs – ļoti pašpārliecināts tumšmatis.

Arturs (*papliķē pa zvilni*) Jā, tādu skaistumu par naudu nevar nopirkt.

Mirdza ieiet atpakaļ istabā, tur runā ar Uldi.

Mirdza Uldi, izej ārā, apskaties, cik skaisti!

Uldis (*nogurušā balsī no iekšienes*) Es jau no šejienes redzu. Ļauj atpūsties! Galva sāp...

Mirdza (*iznāk*) Tētis slikti jūtas. Labi, balodīši, baudiet! Es iešu izkravāt somas. (*durvīs apstājas*) Ko vēlāk darīsim? Iziesim pastaigāties, vai ne?

Linda Gan jau. Kaut ko.

Rasma ar Jāni ausās, viens otram ar zīmēm rāda, lai klusē, pieiet tuvāk balkona sienai.

Anda ar Artu arī cenšas sadzirdēt, kas notiek blakus balkonā.

Arta Man tikai likās vai es dzirdēju latviešu valodu?

Linda (*Arturam*) Fočiku paņēmi?

Arturs Tev ar telefonu nepietiek?

Anda (*iepleš acis*) Latvieši! Labais! Jāsasveicinās!

Arta Nevajag! Priekš kam?

Anda Kas – mēs izliksimies, ka viņus nedzirdam? Latvieši!

Arta Un ko tu ar viņiem tur baigi runāsi?

Anda Ko tu ņemies! Jāiet sasveicināties!

Anda liecas pār margām, lai redzētu blakus balkonā.

Anda Čau, latvieši!

Linda, Arturs (*pārsteigti*) Čau...

Anda Nē, nu gan tā sagadīties! Atlidot kaut kur ellē ratā Spānijā, bet kaimiņi letiņi!

Linda Tiešām.

Anda Mēs arī burtiski pirms stundas ieradāmies!

Arturs Jūs bijāt ātrāk – jūs uzvarējāt.

Anda (smejas) Tā sanāk!

Neveikls klusums.

Anda Eu, tas jānosvin! Mums ir sangrija! Gaidiet, mēs ejam pie jums ciemos!

Anda pazūd istabā. Arta nelabprāt seko.

Linda Sviests...

Arturs Ko ņemies? Aplipinās tevi ar kaut ko?

Linda Jā, ar besi.

Arturs Ielaidīšu dāmas. (ieiet istabā)

Atgriežas trijatā, Anda nāk, augstu turēdama sangrijas pudeli.

Anda Tautieši, cik forši! (sniedz labo roku Lindai, attopas, ka tur tajā pudeli, pārliet otrā rokā) Anda!

Linda (distancēti) Linda.

Arta dara to pašu. Anda tikmēr sarokojas ar Arturu. Iznāk Mirdza.

Mirdza (uzspēlēti jauki) Kas tad te! Kāds pārsteigums!

Anda sniedz roku, abas ar Mirdzu iepazīstas.

Anda (visiem skaļi) Prieks iepazīties! Tikai neņemiet ļaunā, ja es uzreiz neatceros jūsu vārdus. Tas man slikti padodas. Bet es centīšos!

Linda Uz cik ilgu laiku jūs te esat?

Arta Uz nedēļu.

Linda apstiprinoši māj ar galvu.

Anda Jūs spāniski mākat?

Linda ver muti vaļā, lai atbildētu.

Anda Es zinu tikai *ola, gracias, ā*, un vēl *una servesa, por favor*.

Mirdza Ko tas nozīmē?

Anda Vienu aliņu, lūdzu. (smejas) Par alkoholu runājot – nu, kas ar mani dzers sangriju? (skatās uz visiem pēc kārtas)

Linda (noraidoši) Tagad noteikti nē.

Arta, redzot Lindas reakciju, arī krata galvu.

- Anda Mirdza, jūs?
- Mirdza Nē, nē, es nelietoju alkoholu.
- Linda (*uzsvērti*) Vairs... nelieto.
- Anda Nu, kā tad tā?! Kā Spānija bez sangrijas?! Artur, vismaz tu?
- Arturs Protams. Jāsadzer tubrālības.
- Anda (*atviegloti*) Super! Paldies tev! Es jūtu, ka tu esi cilvēks, uz ko var paļauties!
- Linda Iedzeršanā noteikti.
- Anda (*grasās liet līdzpaņemtajās plastmasas glāzēs, attopas*) Paga, paga... Mums taču te ir vīrietis, kāpēc es leju? Lūdzu! (*sniedz Arturam pudeli*)
- Linda Es domāju, ka evolūcijas rezultātā 21.gadsimtā sievietē attīstījusies tiktāl, ka ir spējīga ieliet sev arī pati.
- Arturs sniedz Andai glāzi.*
- Anda (*Lindai, ignorēdama viņas komentāru*) Kā tur bija – tu māki kaut ko spāniski?
- Linda grasās teikt.*
- Anda (*pārtrauc*) Gaspačo! Vēl es zinu gaspačo spāniski. Un paelja.
- Arturs (*smīn*) Dzīvē nepazudīsi.
- Linda Es esmu divus mēnešus Spānijā dzīvojuši.
- Anda O, super! Būsi mūsu tulks!
- Linda Noteikti nē. Esmu atvaļinājumā.
- Anda Tinto! Vēl es zinu tinto! Jūs zināt, kas ir tinto? (*Lindai*) Ā, nu tu zini, bet pārējie?
- Arturs Jēzus asinis.
- Anda Sarkanvīns! Vēl es zinu “matame” no meksikāņu ziepenēm, bet ceru, ka tas dzīvē noderēs.
- Mirdza (*Lindai*) Ko tas nozīmē?
- Linda, Anda (*reizē*) Nogalini mani! (*abas saskatās*)
- Arturs Kas zina, varbūt arī noderēs. Kad būsi tintē no tinto, tad visādi var gadīties.

Arta *(ieķiķinās)* Jums liels balkons. Mums divreiz mazāks.

Linda Jums gan jau arī divreiz mazāks numuriņš.

Arturs pieiet pie margām un pārliemas pār tām, lai redzētu Andas un Artas balkonu. Anda viņam pakaļ.

Anda Baigo bardaku mēs tur atstājām.

Arturs Tiešām. Pretīgi.

Anda Jūs trijatā atbraucāt?

Arturs Nē, ir vēl viens Latvijas Republikas pilsonis – šobrīd atpūšas. Bet Uldi, es domāju, tu diez vai redzēsi no istabas iznākam.

Anda Kāpēc?

Arturs Nedziedināmi slims.

Anda Traki... Jāizved kādu dienu saulītē šā vai tā.

Arturs Ar kājām pa priekšu izvedīsim.

Anda neizpratnē, nezina, kā reaģēt.

Linda Ziniet, mēs vēl pat izkravājušies neesam, nesanāks te ilgs tusiņš.

Anda Jā, okei, protams! Iesim. *(taisās prom)* Tad jau līdz nākamajai reizei! Mēs nekur nepazudīsim.

Linda Žēl.

Andai nepatīkami, bet iesmejas. Atvadās un abas ar Artu aiziet.

Linda Nu, Arčiņ? Priecīgs? Būs tev izklaide nedēļas garumā, televizoru nevajadzēs.

Arturs smīn. Visi nozūd savās istabās.

4. aina

Uzreiz pēc tam. Rasma ar Jāni atdzīvojas. Līdz šim abi klusi bubināja, tagad sāk runāt ierastajā skaļumā. Jānis pēta pilsētas karti, Rasma plucina nost cenu zīmi no pludmales čībām.

Rasma *(māj ar galvu uz vidējā balkona pusi)* Dārgo numuriņu paņēma. Vajadzēja mums arī.

- Jānis Ko tu tai otrā istabā darītu?
- Rasma Kartīgi izgulētos! Tu savus krākšanas plāksterus paņēmi?
- Jānis Skaidrs, ka nepaņēmu! Tu taču liki čemodānus! Pati paņēmi?
- Rasma Protams, ka paņēmu.
- Jānis Ko tad tu te ķērc? Trakā mātīte.
- Rasma Kur šie aizgāja? Uz restorānu varbūt? Tagad katru reizi viņi ēdīs restorānā? Tu parēķini, cik naudas tur aizies! Man būs pilnīgs bankrots!
- Jānis Un kas tev liek katru reizi ēst restorānā? Kam mēs to rupjmaizi un žāvētās desas paņēmām līdzī?
- Rasma Kā tad! Ēdīsim tepat uz balkona kā nabagi?
- Jānis Trakā mātīte! Jā, kā nabagi Spānijas viesnīcā uz balkona! Nožēlojama dzīve!
- Rasma Labi, paklusē! Ne jau par tavu algu mēs te atlidojām.
- Jānis Svied, svied man acīs savu naudu!
- Rasma Kur es tev ko sviežu! Tiešām labprāt iesviestu! (*paņem binokli, kas nolikts uz galda*) Ar šito krāmu tev tūlīt iesviedīšu!
- Jānis (*uztraukti mēģina Rasmu nomierināt*) Labi, liecies mierā! Dod šurp.
- Rasma Ņem, ņem, nesāc tik raudāt. (*atdod binokli, saķer vēderu*) Kas man ir ar to vēderu, šodien jau divas reizes šķidra izeja. Varbūt kaut kāda saindēšanās ar ēdienu?
- Jānis Tu pati ar savu indes zobu esi saindējusies.

Rasma atriež zobus un iesteidzas istabā.

5. aina

Uzreiz pēc tam. Arta sēž pie galda, raksta laptopā. Iznāk Anda, grauzdama čipsus. Piedāvā Artai, viņa ar žestu atsaucās. Anda apsēžas.

- Arta Es taču teicu, ka nevajag līst pie kaimiņiem! Meiča vispār baisa – dzirdēji, ka viņa beigās teica – žēl, ka mēs vēl tiksimies? Tas ir normāli?

- Anda Nu *sorī*, visu nedēļu izlikties, ka mēs viņus nesaprotam, ir stulbi un bērnišķīgi. Iepazīties vajadzēja šā vai tā. Bet, nu jā, vairāk ar viņiem komunicēt es noteikti negribu.
- Arta Māte tāda pārspīlēta un nedabiska.
- Anda Tēvs vispār no istabas neiznāca.
- Arta Jā. Kas, nez, šim?
- Anda Arturs teica, ka nopietna slimība. (*sadrūmst*) Tas man atgādina, kā krustmāte, kad uzzināja par vēzi, teica, ka grib visu naudu iztērēt ceļojot, nevis ārstējoties.
- Arta Šito es nekad neesmu sapratusi, ka var tik bezatbildīgi uzvesties! Ja esi slims, tad ārstējies!
- Anda Viņa jau nekur neaizbrauca. Tā arī nomira. Bet visu laiku par to runāja un nožēloja, ka nesaņēmas.
- Arta Nē, nu labais atvaļinājums sanāks – blakus vēža slimniekam.

Skatuve satumst.

6. aina

Vakara gaisma. Linda ar Arturu uz balkona.

Linda Man galva sāp, iešu gulēt. Tu nāksi?

Arturs stāv pie balkona margām, baksta viedtālruni, kaut ko atņurd. Linda brīdi pagaida, ieiet istabā viena. No savas istabas iznāk saposusies Anda, runādama pa telefonu, pienāk pie margām.

Anda Jā, peciņa, labi! Zobus iztīrīji? Labi, pelīt! Iedosi brāli tagad?.. Nu čau, cālīt!.. (*tēlotā bērnišķīgā izbrīnā*) Jā? Tik daudz? Un visu apēdi? Oho!.. Un ome neko neteica?.. Nu gan jums labi! .. Jūs klausāt omi? Nu, malacīši. Labi, cālīt, saldus saponīšus!.. Es arī tevi mīlu!.. Un tu esi mans superbetmens! Atā! Bučiņas. (*saldsērīgi smaida, asarām acīs skatās telefonā*)

Arturs (*pārliecas pār margām*) Tev ir sīkie?

Anda (*arī viegli pārliecas*) Jā, divi. Jums?

- Arturs *(noraidoši krata galvu)* Reku, mana bračkas abi mazie vandāļi. *(rāda telefonā bildes)*
- Anda Foršie džekiņi! Šitas tev līdzīgs.
- Arturs Mhm, klons. Raksturs arī tikpat graužošs kā man.
- Anda *(smejas)* Kas jūs tur abi? Spaidermeni?
- Arturs Mhm. Pidar-meni. *(iebāž telefonu kabatā)* Ballēt taisāties? Fjesta, fjesta, aiz borta mesta.
- Anda Aha! Ballējam, neguļam!
- Arturs aizsmēķē.*
- Anda Tu tāds sportisks izskaties, gribēju tev piedāvāt kopā skriet, bet *(gaiņā dūmus)* izskatās, ka nekā.
- Arturs Uzmini, kas ir skriešanas kombinē paņēmis līdzī! *(rāda uz sevi)*
- Anda Ko tad pīpē?
- Arturs Pidarmeni var visu – skriet, pīpēt un vēl nointervēt Putinu vienlaicīgi.
- Anda Iespaidīgi. Tad rīt no rīta laižam?
- Arturs māj ar galvu.*
- Anda Super! Sit saujā! *(abi sarokojas)* Sangriju gribēsi?
- Arturs Si, seņorita.
- Anda Mums minibārs pārbāzts! Izņēmām to, kas bija tur salikts pirms tam, un sabāzām savas sangrijas! *(paņem no galda sangrijas pudeli un glāzes)* Spāņi māk baudīt dzīvi, ne? *(lej sangriju glāzēs)* Ne tā, kā mēs – darbs, darbs, darbs, un pēc tam piedzerties. Un atkal viss no jauna.
- Arturs Man parasti ir otrādi - piedzerties, piedzerties, piedzerties, un pēc tam darbs.
- Anda *(iesmejas)* Tā ir vēl viena Pidarmena īpatnība? Man liekas, ka es sāku atkost tavu humoru.
- Arturs Kas tur, ko atkost – esmu vienkāršs lauku puisis – saucu lietas īstajos vārdos.
- Anda Nu, lauku puisis tu neesi, tas ir skaidrs! Mēs šodien garšīgas olīvas nopirkām. Gribi?
- Arturs Es pieklājīgs – nekad neatsaku.

- Anda (nopūšas) Jā, vēl viena latviešu problēma. (*paņem no galda olīvas*)
- Arturs Ko tu tiem latviešiem piesējusies? Viņi tev kazu ganāmpulku nozaguši?
- Anda Nozaguši neko nav. Latviešu āzīši vienkārši nemāk ar kaziņām apieties.
- Arturs Tas taču elementāri – samīļo kaziņu, iedod kazai sieniņu, nopērc kazai gredzentiņu, un visi laimīgi.
- Anda Vai ne?

Abi uzkož olīvas, brīdi klusē.

- Arturs Kāds plāns šovakaram? Uzsēdināsi Artu uz spāņu krāna un pati uz bibliotēku?
- Anda (*iespurdzas*) Nekā nebija! Vispirms jāparūpējas pašai par sevi. Tāpat kā lidmašīnā – avārijas gadījumā vispirms uzliec skābekļa masku pats sev, tikai tad savam bērnam. Redzi, cik es atbildīga?
- Arturs Mhm, uzprasies uz trīsvaigu ordeni.
- Anda Es domāju, ka mums būs piekrišana. Latino puīši parasti kā traki uz Austrumeiropas meitenēm.

Arta parādās balkona durvīs.

- Arta (*Andai*) Nu, laižam?
- Anda Laižam! (*Arturam*) Atā, āzīti!
- Arturs Mē-ē!

Skatuve satumst.

7. aina

Pēc pāris dienām. Rīts. Rasma un Jānis naktstērpos uz sava balkona brokasto - sēž pie galda, smērē sviestmaizes, no pakas lej sulu, dzer.

- Jānis Paskaties, kā es pa trīs dienām esmu nosauļojies! (*Rasmai, kas smērē sviestu uz maizes*) Zied vairāk!
- Rasma Nevajag tev vairāk. Holesterīns pa acīm spiežas ārā.
- Jānis Mamma man vienmēr kārtīgi sviestu uzsmērē!
- Rasma (*nošņācas*) Mamma!

Jānis Kas ir? Vai tad māte savam bērnam sliktu vēlēs?

Rasma Viņa zina, ka nomirs pirmā, tāpēc arī par tavu holesterīnu neuztraucas. Ne jau viņai tavi pamperi būs jāmaina. Man tas būs jādara!

Mirdza iznāk uz sava balkona, runādama pa telefonu.

Mirdza *(telefonā)* Nu ja, pareizi tu saki! *(ilga pauze)*

Rasma *(skaļi čukstot)* Ššš! Klusu! Lai nedzird!

Jānis Kāda tev starpība?

Rasma *(sirdīgi)* Kā tad! Uzzinās, ka mēs latvieši, nāks arī pie mums dzert un ālēties! Izēdīs visu māju!

Mirdza *(turpina sarunu pa telefonu)* Protams, ka tā nedrīkst! Kāda runa! *(pauze)*

Rasma Liekēžu bars! Ka tikai uz cita rēķina padzīvot. Velta stāstīja, ka viņas māsiņai Skotijā kā atbrauca draudzene ciemos, tā arī tur palika vairākus mēnešus. Nemaksāja ne īri, ne par ēdienu, teica, ka nav naudas, un viss. Iepūt tu tādai.

Mirdza *(telefonā)* Turies, mīļā! Būs jau labi! Ja vajag naudiņu, zvani, es tev pārskaitīšu! Atā, mīļā!

Mirdza prom istabā.

Rasma *(ierastā skaļumā)* Kā latvietis ārzemēs, tā pārvēršas par cūku, es tev saku! Čurā pie Brīvības pieminekļa un vēl nez ko. Es no šitiem pa gabalu.

8. aina

Uzreiz pēc tam. Artas sēž pie laptopa. Iznāk Anda ar iepirkumu maisiņu.

Anda Mazliet aizrāvos – viss izskatījās tik garšīgs, ka sapirkos bezjēgā. *(rāda Artai smalkmaizīšu paciņas)*

Artas Šausmas! Vienas mēs šito nevaram apēst. Kur mēs tagad to visu liksim?

Anda Mieru, tikai mieru! Varam, piemēram, kaimiņus pabarot *(pieiet pie sienas)* Tuk, tuk, vai kāds tur ir?

Linda iznākusi pamet skatu uz klauvējienu pusi, neko nesaka. No istabas nāk ārā Arturs svilpodams. Iznāk arī Mirdza.

- Arturs *(pienācis pie sienas)* Kāda parole?
- Anda Mumsirpārākdaudzēdamāpalīdziet!
- Arturs Der. Kas jums tur par šaizi?
- Anda *(pabāž galvu gar malu)* Es te nedaudz, patiesībā daudz, pāršāvu pār strīpu – sapirku kaudzi ar bulkām. Mēs jums uzsaucam brokastis – ko sakāt?
- Arturs Nu nezinu, nezinu, par brīvu ir tikai siers Maxima degustācijās.
- Mirdza Jauki, Andiņ! Paldies! Rīt mēs jums atbildēsim ar to pašu!
- Anda Tad gaidiet! *(Artai)* Ejam!
- Arta neapmierināta seko, abas ieiet istabā.*
- Linda *(vieglā nepatikā)* Atkal te piekladinās.
- Arturs *(skūpst Lindu)* Kas ir, desu ceha brigadiere? Atkal kaut kas nepatīk?
- Linda Es cerēju Spānijā dzirdēt vairāk spāņu valodas.
- Anda *(iznāk, priecīga)* *Hola! Buenos dias!*
- Arturs *(miedz ar aci Lindai)* Tieši, kā gribēji. *(Andai)* *Hola Coca cola!*
- Anda *(redzot Lindas skābo seju)* Ko tādi sapūtušies? Mēs taču te esam atpūtnieki, ne sapūtnieki! *(smejas, liek ēdienu uz galda)* Es te vienkārši visu uzkraušu. Visi savējie! *(tīsta vaļā)* Šitos pīrādziņus es visur redzu, laikam kaut kādi tipiskie, tradicionālie. *(paņem, iekožas)* Ui, šitas ir sājais! *(skatās, ko nokodusi)* Kas tas ir? Dārzeni ar tunci laikam.
- Mirdza *(nāk ar plastmasas šķīvjiem)* Nu, meitenes... *(istabas virzienā)* Uldi, nāc tu arī! *(paņem smalkmaizīti, iekožas. Andai)* Kā esat aklimatizējušās?
- Anda *(smejot)* Pie laba ātri pierod! Vienos priekos! Tikai gulēt sanāk pārāk maz.
- Linda Vakar atkal tusējāt? *(Arturam)* Padosi man kaut ko?
- Arturs apkalpo Lindu.*
- Anda *(pilnu muti enerģiski māj ar galvu, izēd)* Visi šausmīgi smejas par manu vārdu! Prasa – “Anda?” un tad *(izsaucas, izplešot rokas)* “Anda”! Rēc un netic, ka tā tiešām mani sauc. Viņiem tāds izsauciens.
- Arta *(ironiski)* Kurš ballējās, kurš sēdēja un skatījās, ka citi ballējas. Andai jau lipa klāt, jā.

- Anda Es vairāk runājos, Arta tāda kautrīgāka.
- Arturs (*iestarpina*) Pamanījām.
- Anda Par Artas vārdu arī smejas, jo *estoi arta* esot “man apnicis” vai kaut kā tā.
- Arta (*sapīkusi*) Paldies! Man tiešām sāk apnikt. Es nesaprotu, ko viņi saka!
- Anda Komunicēt var ne tikai verbāli.
- Arta Aha, ar Morzes ābeci.
- Arturs (*aizsmēķēdams tālāk no citiem*) Vēl jau ir dūmu signāli.
- Anda Man pēc pirmā vakara plāns bija saģērbties tā neitrāli, nekrāsoties, lai nenovērstu uzmanību no Artas, bet... (*teatrāli nopūšas*) Ko lai saka – latino vīrieši mani mīl, nav viegla misija. (*Arta nogroza acis, pārējie smīn*) Viņi man kaut ko jautā, es tikai “si!”, “si!”
- Arturs Kur mācījies spāņu valodu? Izklusās pēc pieaugušo filmu vārdu krājuma.
- Anda Un daži runā mazliet angļiski, tad vispār elementāri. Māca man visādas frāzes spāniski. Vakar iemācīja “čika gvapa” – smuka meitene.
- Arturs (*Andai*) Tad tu saki, ka spāņi ir labāki par letiņiem?
- Anda (*smejot*) Nezinu! Bet es vismaz uz viņiem skatos kā uz vīriešiem. Latviešu džeki man vienkārši ārpus radara.
- Arta Man spāņi liekas pārāk uzbāzīgi. Spiežas virsū, vē. Un tā viņu bučošana uz abiem vaigiem...
- Arturs (*iestarpina*) Labi, ka ne uz visiem četriem.
- Arta (*neklausīdamās turpina*)...man liekas pilnīgi pret dabiska – kas, man tagad ar katru svešinieku tagad?! Es šito nesaprotu.
- Anda Bet ar spāņi ir ļoti viegli komunicēt, pat ja ir valodas barjera! Ar latvieti valoda kopīga, bet tāpat nezini, no kuras puses pieiet klāt, kā to uztvers un reaģēs.
- Arturs Tev nepareiza taktika – nekur nav jāiet. Tev ir jāsēž stikla kalnā un jāgaida, kad atjās Antiņš.
- Anda (*ironiski*) Noteikti! Latvijā, kamēr sēdēsi, gaidot, kad kāds atjās, cita jau būs nostopējusi un nolikusi pie vietas. Veči uz izķeršanu!

Iznāk Uldis.

- Uldis Kas te par veču izķeršanu runā? (*izriež krūtis*) Re, kur vienu var izķert! Aiziet! Kura pirmā?
- Mirdza (*smejot ieķeras Ulda elkonī*) Mans!
- Linda Acīmredzamais neticamais – Uldis tomēr eksistē ārpus istabas, kur ir televizors ar sporta kanāliem.
- Uldis Ar interesantām sarunām mani vienmēr var izvilkt ārā.
- Arturs Iepazīstieties, dāmas! Šis ir Uldis-“Ko tu muldis”!
- Anda (*iet pie Ulda, sniedzot roku*) Anda! Uzreiz jāizstāsta, ka mums te bija kuriozs – domājām, ka jūs uz nāves gultas, bet izrādījās, tas tikai Artura karātavu humors. Kā jūs jūtaties? Laikam spāņu karstums gāž nost no kājām?
- Arturs Drīzāk spāņu futbolisti.
- Uldis Nu, kas ir ar tiem latviešu vīriešiem?
- Anda (*neveikli iesmejas*) Oi, nē, es nerunāju par jums. Jums viss kārtībā, viss savās vietās! Bet nu kopumā ir smagi. Es zinu, ko runāju. Visiem latviešu vīriešiem liekas, ka viņiem nav ne pirkstiņš jākustina. Sieviešu pārsvars – lai jau izplēšas savā starpā, un vecis kā balva – vienalga, cik nodzēries vai nekur nederīgs, galvenais jau tas, kas starp kājām karājas. Pasakiet, ka tā nav!
- Arturs Tas, kas karājas starp kājām, ir svarīgs atribūts, jā.
- Mirdza (*Uldim*) Gribēsi bulciņu?
- Uldis Iedod ar’.
- Mirdza (*piestumj krēslu Uldim tuvāk*) Apsēdies. Reku, šī ļoti garšīga. Sula beigusies. Gribēsi? Es atnesīšu.
- Uldis (*kozdams maizītē*) Atnes.
- Mirdza ieiet istabā.*
- Linda Laba tev tagad dzīve, tēt. Ne tā, kā agrāk.
- Anda Un kā bija agrāk?
- Linda Agrāk dzīvojām kopā ar veco Mirdzu. Tagad jūs redzat apdeitotu Mirdzas versiju.
- Mirdza atgriežas.*
- Mirdza Te būs, Uldīt. (*pamet skatu uz pārējiem*) Ko jūs visi tā skatāties?

Anda (smaidot) Skatāties un priecājamies.

Skatuve satumst.

9. aina

Tās pašas dienas pēcpusdiena. Jānis, kā parasti, sēž uz balkona ar binokli. Iznāk Rasma, svaigi uzcirtusies, uzkrāsojusies, sasmaržojusies, gatava doties cilvēkos. Plecos pludmales soma, uzliktas saulesbrilles, platmale.

Rasma (klusu, rāda uz blakus balkona pusi) Šie tur?

Jānis Nē, nav neviena.

Rasma (daudz skaļāk) Ejam uz jūru! (rakņājas somā)

Jānis Negribu.

Rasma Nu, kas tu – jocīgs? Saule spīd, ejam!

Jānis Ko es tur darīšu?

Rasma Ko, ko! To pašu, ko citi!

Jānis Negribu. Ej viena!

Rasma Kā tad! Viena uz pludmali! Domās, ka es kaut kāda šķirtene!

Jānis Neko nedomās. Neviens uz tevi pat neskatīsies.

Rasma Beidz murgot! Celies, ģērbies un ejam! Paskaties, cik es bāla! Ko darbā par mani teiks? Domās, ka es stulba – Spānijā un nesauļojos!

Jānis Nu, tad ej un sauļojies! Ko var kladzināt!

Rasma (mazliet mīļāk) Nu, ejam, Jančuk! Ejam! (papliķē pa plecu)

Jānis negribīgi ceļas, ieiet istabā.

Rasma Vajag tev jaunas sandales nopirkt! Tikai nevelc zeķes! Neviens te tā nestaigā!

Jānis (no istabas) Man berzīs kājas. Atkal būs tulznas!

Jānis iznāk jaunajās apspīlētajās varavīksnes krāsu peldbiksēs.

Jānis Gatavs.

Rasma Tu tiešām šitāds iesi?!

Jānis Jā.

Rasma Nu nē, tad es labāk viena.

10. aina

Uzreiz pēc tam. Linda ar Artu iznāk caur Lindas istabas durvīm uz balkona ar plastmasas maisiņiem.

Linda Krāmējam te visu ārā. *(liek maisus uz galda)* Arča, nāc! Nomedījām mamutu!

Linda ar Artu ceļ ārā olīvu trauciņus, vītinātā šķiņķa paciņas, "chorizo" desas, maisiņus ar putukrējuma kūkām, maisiņus ar vīģēm un svaigām datelēm.

Linda *(rāda uz Rasma balkona pusi)* Tie aiz sienas kaut kādi jocīgi.

Arta Jā, vienmēr skatās garām. Vīrs tāds pajolīgs.

Linda Kas Andai šodien par postalām kājās?

Arta *(smejas)* Vai ne? Man arī likās vājprātā bezgaumīgas.

Linda *(ķeksējot olīvas no trauka)* Mums vajadzēs rokas ar kaut ko noslaucīt.

Durvīs parādās samiegojies Arturs.

Linda Runci, atnes tualetes papīru!

Arturs Jau? Jums laba vielmaiņa, dāmas.

Arta iesmejas, Artūrs pazūd istabā.

Linda Man pirms Spānijas vispār negaršoja, te tikai iemācījies ēst. Bet nu *sorī*, Latvijā arī nevar normālas olīvas nopirkt.

Arturs *(nolikdams tualetes papīra rulli uz galda ar elegantu žestu)* Dāmas, jūsu dirspapīrs.

Mirdza iznāk uz balkona.

Mirdza Meitenītes gardumus atnesušas? *(pienāk pie galda, pēta)* Visādas indes jūs te esat sapirkušas. Labi, ka vismaz kāds auglītis *(paņem dateli, ēd)*

Linda To, ko tu sauc par indēm, agrāk ēdi gardu muti.

Mirdza Un tagad es zinu, ka tas bija briesmīgi.

- Arta Es saldumus ļoti reti ēdu, burtiski reizi nedēļā.
- Mirdza Es daru tā – katru reizi, kad paņemu kaut ko neveselīgu, sev saku “es nemīlu savu ķermeni”, “es nemīlu savu ķermeni”, un darbojas - uzreiz nolieku nost.
- Linda Izklausās pēc mazohisma smagā formā.
- Arta Es parasti ļoti veselīgi ēdu. Un dzeru daudz ūdens. Es tiešām veselīgi ēdu.
- Mirdza Jāmīl savs ķermenis. Jāēd kvalitatīvs ēdiens – nevajag ēst gaļu – tā tu uzņem to stresu, ko izjuta dzīvnieks miršanas brīdī. Jādomā pozitīvas domas.
- Arta Kā var domāt pozitīvi, ja paskaties ziņas, un pēc tam bail uz ielas iziet?
- Mirdza Nevajag baidīties. Ar bailēm tu tikai piesaisti to, no kā baidies. Nevajag domāt negatīvas domas, jo domas materializējas.
- Linda Ja domas materializētos, tu šeit šobrīd neatrastos.
- Mirdza (*valdās, turpina smaidīt*) Artiņ, es skatos, tu visu laiku biksēs, šortos. Tu taču tik skaista meitene! Uzvelc svārkus, vasarīgu kleitiņu, uzliec kādu krāsainu krellīti, un neviens acis no tevis nevarēs novērst!
- Arta Es dažreiz velku svārkus. Bet man daudz kas nepiestāv, kājas resnas izskatās.
- Mirdza Artiņ, ko tu runā! Meitenes, tās ir šausmas, kā mēs sevi pašas nomokām ar visādiem kompleksiem!
- Arta Lindai gan laikam neviena kompleksa nav.
- Mirdza Artiņ, es tev varu kādus svārkus iedot, ja neesi paņēmusi līdzī.
- Arta (*izvairīgi*) Nē, nē! Man ir! Vilkšu savējos.
- Mirdza Tas jauki! Dari tā! Es pati gadiem ilgi nebiju svārkus nēsājusi. Kad uzvilku, no sākuma likās kā svešā ādā.
- Arta Bikses jau arī var būt sievišķīgas. Man ir vienas puķainas. Kas tur vīrišķīgs?
- Mirdza Artiņ, tas viss ir enerģētikas līmenī.
- Linda Forši būtu, ja tu pati saprastu, ko runā. Atkārti kā papagailis, ko kāds cits ir teicis.

Mirdza *(neliekoties zinīs par Lindu, Artai)* Tūlīt es tev vienu labu grāmatu iedošu, Artiņ. *(prom istabā)*

Linda *(ironiski)* Arta, izmanto šo unikālo izdevību – uzzināt, kā kļūt par īstu sievieti. Šodien tu vēl esi kūniņa, bet rīt jau pamodīsies kā taurenis.

Mirdza atgriežas ar grāmatu rokā.

Mirdza *(sniedz grāmatu Artai)* Lūdzu, Artiņ. Ņem!

Linda Šajā sarunā tiek izmantota produktu izvietošana.

Mirdza *(turpina Artai)* Ļoti laba grāmata. Pilnībā izmainīja manu dzīvi. Es tev dāvinu!

Arta Nē, nē, tā es nevaru! Fiksi izlasīšu un atdošu atpakaļ. Paldies!

Linda turpina našķoties.

Linda *(demonstratīvi)* Mmm, šis tik labs šķiņķītis! Arta, ņem tu arī!

Arta *(minstinās)* Jā, es jau pagaršoju. Garšīgs. Es labāk kādu dateli.

Skatuve satumst.

11. aina

Tā pati diena stundu vēlāk. Linda viena pati uz balkona savāc ēdiena maisiņus, tīra galdu. Iznāk neapmierināta Mirdza.

Mirdza Kā tu uzvedies? Kā tu vari būt tik rupja pret mani! Elementāras pieklājības normas neesi spējīga ievērot!

Linda *(smīn)* Beidzot īstā Mirdza lien ārā.

Mirdza Vai tad īsta es esmu tikai tad, kad dusmojos? Es vienmēr esmu es pati!

Linda Ne jau tad, kad tu uzliec uz sejas šķebinoši saldo, piespiesto smaidu.

Mirdza Es vienkārši gribu būt jauka pret cilvēkiem! Tu arī dažreiz varētu pamēģināt!

Linda Atslābsti. Kāpēc neplosījies, kad Arta bija te? Negribēji, lai redz, kas lācītim vēderā.

Mirdza Kāda tu esi čūska! Čūsku savā azotē esmu izaudzējusi!

Linda Labi, ej, skaiti mantras, cik ļoti tu mīli savu ķermeni.

Mirdza sašutusi vēl grib ko teikt, bet nespēj, pagriežas un ieiet istabā. Pēc brīža nāk atkal ārā, nedaudz nomierinājusies.

Mirdza Nē, nav jēgas. Es zinu, ka negācijas uz tevi neiedarbojas, tu tik ļoti pie tām esi pieradusi, tā ir tava komforta zona. Lindiņ, tu esi mana mīļā meita, mans mīļākais cilvēks uz visas pasaules. *(aizlauztā balsī)* Es visu mūžu atcerēšos, kā pirmo reizi tevi turēju rokās un raudāju no laimes, un nekas to neizmainīs. Tu vari mani izsmiet, izņirgāt, vari iet slepkavot cilvēkus, taisīt teroraktus, bet tu vienalga būsi mana mīļā, vienīgā meita.

Linda Atkal tu ar saviem pareizajiem tekstiem.

Mirdza Es tev stāstu, kā jūtos.

Linda Nē. Tu esi izskolojusies sieviešuursos, samācījies, kā būt sievišķīgai, staigāt garos svārkos, būt par mūzu, domāt pozitīvi, pārvērst katru sūdu mīlestībā. Bet mani tu neapmānīsi - es joprojām atceros, kā tu tēti sauci par izdzimteni un kropli.

Mirdza bezspēcībā valda asaras.

Linda Zini, kas uz mani neiedarbojas? Neīstums. Kamēr plakātiski runāsi, tu būsi vienkārši āksts. Pienāc, kad gribi parunāt pa īstam.

Mirdza Pa īstam? Ar tevi? Tu pati kaut vienu īstu vārdu esi pateikusi? Es taču redzu, ka neesi laimīga. Bet tu nesaproti, ka tev pašai ir jāmainās, lai justos labāk. Nevis katru dienu man jāatgādina, cik slikta māte es tev esmu bijusi.

Linda Jā, jā, es sapratu - man arī jāskraida pa sievišķības kursiem, un tad es atradīšu savu *(rāda ar pirkstiem pēdiņas)* "īsto" es.

Mirdza dziļi ieelpo, saglabā mieru, pienāk pie Lindas, uzliek roku viņai uz pleca. Linda to nokrata nost.

Mirdza Negribas strīdēties ar tevi, meitiņ. Paskaties, cik mēs skaistā vietā esam atbraukušas atpūsties! Gribas tā jauki, patīkami, vienkārši pabūt kopā.

Linda Tu cerēji, ka atvedīsi mani uz Spāniju, sadzirdīsi ar sangriju, un mēs pēkšņi kļūsim labākās draudzenes?

Mirdza *(uz brīdi sagumst, bet tad rotaļīgi izslejas)* Jā!

Linda pārsteigta iespurdzas. Abas klusē.

Mirdza Tad tiešām tev labāk patika tā mamma, kas bija pirms desmit, divdesmit gadiem?

- Linda Nē, protams! Kaut gan – es pat īsti nezināju, kāda man ir mamma pirms divdesmit gadiem, jo es viņu vienkārši nesatiku.
- Mirdza Ne jau aiz laba prāta es tik daudz biju prom un strādāju – vajadzēja pelnīt naudu, meitiņ, lai tev būtu, ko ēst un vilkt mugurā!
- Linda Tāpat nekā daudz nebija, ko ēst, un nekā jēdzīga, ko vilkt mugurā. Tā ka – velti pūlējies!
- Mirdza Linda, tu vispār nesaproti, ko runā. Tagad tev naudas pilna pakaļa. Nez, ko tu būtu darījusi manā vietā.
- Linda Es nekad nebūtu bijusi tavā vietā.
- Mirdza Tukša muldēšana.
- Linda Tieši tā. Beidzam šīs mocības.

Linda pieceļas, ieiet savā istabā, aiztaisa aiz sevis durvis.

2. cēliens

1. aina

Tās pašas dienas vakars. Arturs stāv uz balkona, pīpē, Anda iznāk uz balkona, saposusies vakara izklaidēm, paosta gaisu.

Anda Artur, tu atkal pīpē?

Arturs Nē, mammu.

Abi pienāk pie margām.

Anda Ai, iedod man arī.

Arturs izvelk paciņu, Anda paņem cigareti, Arturs ar šķiltavām palīdz aizsmēķēt.

Anda Šodien esmu baigi nogribējusies. Varētu katram pretimnācējam mesties virsū.

Arturs Kas es tev – labākā draudzene? Kāpēc tu man to stāsti?

Anda Nav neviena cita.

Arturs Ā, skaidrs – ja es būtu pēdējais vīrietis uz pasaules, tev būtu ar ko (*iepauzē*) parunāties.

Anda (*smejas*) Precīzi! Tev ir ļoti uzklausošas formas ausis.

Uz balkona iznāk saposusies Artā – garos svārkos, izlaistiem matiem.

Anda (Arturam) Paskaties, kāda man šovakar konkurence! Īsta skaistule!

Artā (jūtoties neveikli) Tad mēs ejam vai nē? Anda, tu pīpē?!

Anda (žigli nodzēšot cigareti Artura pelnu traukā) Es negribēju, Arturs mani piespieda!

Arturs Es negribēju viņu piespiest. Viņa mani piespieda piespiest.

Artā (neapmierināta) Tad mēs ejam? Es esmu gatava.

Arturs Čau, dāmas! (prom istabā)

Anda Ejam, ejam, nomierinies.

Artā Es tev teicu, ka ieiešu fiksi tualetē, un tad varam iet. Un tu, protams, pa to laiku jau atkal aizlīdusi pie Artura.

Anda Ko tu ņemies? Tikumības policijas uzdevumā?

Artā Man jau no Lindas neērti paliek! Izskatās, ka tu viņai vīru gribi nocelt!

Anda Protams! Tikai tāpēc, ka viņš ir vecis, es uzreiz cenšos kādai viņu nocelt! Vienkārša parunāšanās uzreiz ir nāves spriedums!

Artā Ir kaut kādas robežas jāievēro, bet tu laikam tās neredzi.

Anda Man ar robežām viss ir kārtībā. Tev gan ne, ja uzskati, ka vari man te morāli lasīt.

Artā Ja pati nesaproti pašsaprotamas lietas, tad kādam tev tās ir jāpasaka.

Skatuve satumst.

2. aina

Nākamās dienas rīts.

Linda (Arturam, nākdama ārā no istabas) Atkal alerģija, visa āda sarkana. Būs jāšēž viesnīcā.

Arturs (stāvēdams balkona durvīs, turēdams ūdens pudeli) Uzvelc savu burkini, un, aiziet jūriņā (padzēras)

Linda Nopērc vēl ūdeni. Un maizi.

Arturs prom istabā. Linda apsēžas ēnas pusē, iekārtojas uz žurnāla lasīšanu.

Arta iznāk uz sava balkona vakarvakara drēbēs mazliet izspūrusi, bet smaidīga, dungodama pārliemas pāri margām.

Arta Labrīt!

Linda Ko tu tik priecīga?

Arta Var redzēt?

Linda Acis žilbst. Un ne jau no saules.

Arta Neko, tāpat. Dzīve skaista!

Linda Nu stāsti, stāsti! Vakar labi patusēji?

Arta *(koķeti)* Iespējams...

Linda Nu, nu? Nokoļīji kādu spāni?

Arta Es nevienu nekoļīju!

Linda Nu, stāsti! Kā iepazīnāties?

Arta Mēs sēdējām uz terases tepat lejā, nu, “Pincho de Pencho”. Anda bija aizgājusi pēc alus, es sēdēju viena. Es jau biju ievērojusi, ka pie blakus galdiņa viens tā baigi skatās, skatās. Es neko. Un, kad Anda aizgāja, viņš piecēlās, pienāca pie manis, piesēdās, iepazīnāmies – viņu sauc Pepe. Sāka prasīt, no kurienes mēs esam, un ka *gvapas*. Tīri normāli angļiski runāja. Anda, galvenais, atnāk atpakaļ, un jau sāk tur ar viņu ķiķināt. Bet šis tikai ar mani runā. Beigās viņa draugi gāja prom, sauca viņu līdzī, viņš paprasīja manu numuru. Es domāju – dot, nedot, it kā smuks, bet bišķi par vecu.

Linda Cik vecs?

Arta Nezinu, kādi četrdesmit vismaz. Nebija tā, ka baigi iepatikās.

Linda Ko tad tu te lidinies šorīt tik laimīga?

Arta Nu, pagaidi, ar to jau viss nebeidzās!

Linda Nu, nu?

Arta Nu, neko, paņēma numuru, aizgāja, bet pēc kādas pusstundas jau man zvanīja, prasīja, kur es esmu. Ka viņš gribot mani atkal satikt. Atnāca atpakaļ, aicināja iet pastaigāties. A es pa dienu tā kāju noberzu jaunajās šļopkās, reāli nevarēju pastaigāt. Šis saka, ka nesīs mani. *(smejas)* Es tur – nē, nē. Beigās Anda saka – ej basām kājām tepat pa pludmali. It kā

negribējās, bet nu labi, aizgāju. Viņš uzreiz paņēma mani aiz rokas, es it kā nē, nē, bet viņš baigi smaida, saka, ka nelaidīs mani vaļā, jo esot tādu dārgumu atradis. Reāli, viņš teica – *trežer*. Visu laiku tikai saka, cik es *gvapa* un ka nelaidīs mani atpakaļ uz Latviju. Es no sākuma hihahaha, bet beigās, zini, pat neomulīgi palika. Domāju – varbūt kāds maniaks, nodarbojas ar sieviešu vai orgānu tirdzniecību – ko es zinu! Teicu, ka gribu iet atpakaļ uz viesnīcu, viņš uzreiz kaut kā tā nopietns palika, teica, ka grib mani satikt rīt, nu, respektīvi, šodien. Tāds normāls palika, sākām vairāk runāties – šķīries, bērnu nav. Zini, es baigi nopriecājos, ka bērnu nav. Man ir slikta pieredze, ka bērni vienmēr pirmajā vietā, nevar neko normāli saplānot, nekur aiziet, vienmēr kaut kas atgadās, jāskrien pie bērniem. Nu, vārdu sakot, Pepem nav. Un beigās pats labākais – no pludmales līdz viesnīcai tiešām mani aiznesa! (*ķiķina*) Un pat aizdusa nepiemetās!

Linda Bučojāties?

Arta (*negribīgi*) Bišķīt.

Linda Un kā?

Arta (*atturīgi, rausta plecus*) Normāli. Labi.

Linda Un ko – šodien tiekaties?

Arta (*atplaukst*) Jā! Jau vakar man rakstīja, šorīt arī. Pusdienlaikā tiekamies!

Linda Forši, forši. Paklausīji Mirdzas padomam? Uzvilki garus svārkus?

Arta Jā. Padomāju – jāpamēģina, kāpēc ne.

Linda (*smīn*) Nostrādāja.

Arta Vai ne? Pilnīgi sāku ticēt tam visam!

Linda (*smīnēdama*) Es taču teicu, ka šodien būsi taurenis.

Skatuve satumst.

3. aina

Pēc pāris dienām. Anda viena uz sava balkona sēž pie margām. Pašķirsta žurnālu, paknibina telefonu. Iznāk Mirdza uz savējā, runādama pa telefonu.

Mirdza Jā, mīļā!... Neko diži neesam apskatījuši, manējie vairāk pa viesnīcu. Te tik jauks balkons, skats uz jūru, ka pat nekur iet negribas... Nē, nē, izejam jau ārā arī. Izbraucām ar kuģīti. Cīnos ar Uldi, viņš nelien no istabas ārā!

Uldis iznāk no istabas, noliek krēslu durvīs – ar vienu kāju istabā, ar otru uz balkona.

Uldis *(iejaucas)* Kā – nelienu? Skat, kā izlīdu!

Mirdza *(telefonā)* Lindiņa ar Arturiņu izgājuši šobrīd... Paldies, nodošu sveicienus! Atā!

Anda, sagaidījusi, kad Mirdza beidz runāt pa telefonu, pārliedas pāri margām.

Anda Sveiki, kaimiņi!

Mirdza Čau, Andiņ! Ko tu – viena?

Anda Nu ja. Artu pēdējās dienas praktiski neredzu. Kā lielā mīla uzradās, tā viss, cauri, nav cilvēka!

Mirdza Tas taču skaisti!

Anda Klau... Ja jums nav pretenziju, vai varu aiziet pie jums papļāpāt? Vienai garlaicīgi.

Mirdza Protams, Andiņ! Nāc tik šurp!

Anda nozūd savā istabā.

Mirdza Uldi, beidz muļķoties! Šitā sēžot, tev viena kāja būs brūna, otra balta!

Uldis pārlied labo kāju pāri kreisajai.

Uldis Labāk?

Mirdza nogroza galvu. Ienāk Anda ar vīnogu ķekaru rokās.

Anda Es tā audzināta, ka ar tukšām rokām ciemos nenāku. *(liek uz galda vīnogas)* Ņemiet par labu! *(Uldim)* Kas jauns televizorā?

Uldis *(atraudams skatu no televizora)* Kas? Pats jauns!

Anda Pludmalē vismaz esi bijis?

Uldis Vai es smiltis neesmu redzējis? Mājās smilšu pilna pa... *(apraujas)* paduse!

Mirdza *(piegājusi pie Ulda, bužina viņam matus)* Labi, ka šito lāci vispār izdevās izvilkt no migas un uz Spāniju atdabūt. No pasaules neko nav redzējis.

Uldis Es, pie tās kastes sēdēdams, *(rāda uz televizoru)* esmu vairāk no pasaules redzējis nekā tu!

- Anda Un nemaz negribas pašam lietas piedzīvot, tikai skatīties, kā to dara citi?
- Uldis Mana māmulīte ar veco dabūja piedzīvot tādas lietas, ka seriāli pat blakus nestāv, Andiņ. Es esmu priecīgs, ka varu mierīgi sēdēt pie savas kastes un neko nepiedzīvot.
- Anda Es to nebiju domājusi tā.
- Uldis Jūs, jaunie, tik par karjeru, ceļošanu un citiem sū... (*apraujas*) sīkumiem uztraucaties. Es jau no bērna kājas katru rītu pamostos laimīgs, ka esmu dzīvs. Man laimei nevajag ne karjeru, ne ceļojumus...
- Mirdza (*draudzīgi pavelkot uz zoba*) Tikai televizoru.
- Uldis (*atmet ar roku*) Pat to nevajag. Tikai pamosties no rīta, pakustināt abas rokas, kājas, redzēt, dzirdēt – lūk, tā ir laime! (*uzmet aci televizoram, skaļi*) Gols!
- Anda (*Mirdzai*) Es skatos uz jums un domāju: kā tas ir – tik ilgi dzīvot kopā? Mana mamma viena pati mani un brāli audzināja, es tādas pāra attiecības nemaz neesmu īsti redzējusi. Pašai arī divi bērni, katram savs tēvs. Nemāku dzīvot ar vīrieti laikam. Nezinu. Brāķis esmu.
- Mirdza Un tu domā, ka es māku?
- Anda Bet redzi – kaut kā ir izdevies!
- Mirdza Kā sanāk, tā dzīvo.
- Uldis (*atrāvis uz brīdi skatienu no televizora*) Es esmu vienkāršs puiks – ja mani labi pabaro un nedzen no gultas prom, tad man ir labi, neko citu nevajag!
- Anda Mirdzai paveicies!
- Mirdza Nu foršs, foršs tu mums puiks!
- Anda Tas ir tas, par ko runāju – jūs tik sirsnīgi un mīļi!
- Mirdza Ai, Andiņ, kā tikai nav gājis. Man tiešām paveicies, ka Uldis mani ir pacietis – visu to kritizēšanu, bikstīšanu. Gaidīju no viņa nezin ko.
- Uldis (*atraujas no televizora*) Zini, kā ir dāmām? Viena draudzene stāsta – mans vīrs dara to un to. Cita paziņa stāsta – manējais dara to un to. Pārdevēja veikalā stāsta – bet manējais tā un šitā. Un tad atnāk sieva mājās un visu, pilnīgi visu to pašu grib no viena savējā!
- Anda Jā, zinu tādu anekdoti! Vīrieši no visām sievietēm grib vienu, bet sievietes no viena vīrieša grib visu.

Uldis gardi nosmejas un pievēršas televizoram. Kamēr Mirdza ar Andu sarunājas, Uldis kopumā neklausās sarunā, bet dažbrīd iestarpina kaut ko savu.

Mirdza Apmēram tā arī mums bija. (*pauze*) Es Uldi tikai nesen sāku vispār iepazīt – kāds viņš patiesībā ir, nevis ko es gribu viņā redzēt. Agrāk visu darīju, kā vajag – jāprecas, tāpēc ka vajag, bērniņš tāpēc, ka tā vajag. Strādāju bez apstājas, lai būtu, no kā dzīvot. Nebija laika ne domāt, ne skatīties uz to otru cilvēku.

Anda Un kad tas mainījās?

Mirdza Kad Lindiņa aizgāja dzīvot citur ar savu toreizējo puisi, nācās paskatīties uz Uldi ar citām acīm.

Anda Un tad tev viņš sāka beidzot patikt.

Mirdza Nē!

Anda Nē?

Mirdza Ne tuvu. Man bija galvā veidols, kā jāuzvedas īstam vīrietim – jāuzņemas atbildība, jābūt sievas stiprajam plecam, tādām, kurš vairāk dara, nevis runā...

Anda (*iesmejas*) Neizklausās pēc Ulda.

Mirdza Es tev saku! Redzēju nevis īstu cilvēku, bet kaut kādu iedomu tēlu!

Anda (*nopūšas*) Tā laikam mums visām problēma.

Mirdza Un tu katru dienu nāc mājās no darba un ceri to iedomu vīrieti tur satikt. Un katru dienu esi dusmīga un vīlusies, jo tevi sagaida kas cits.

Anda Kā no tāda vāveres riteņa vispār var izkļūt?

Mirdza Sāku iet uz kursiem staigāt, lai nav vakaros jāsež mājās un visu laiku jādusmojas uz Uldi. Tur arī man salika visu pa plauktiņiem.

Anda Ko tieši?

Mirdza Ka es gribēju no vīra atbildības uzņemšanos un vezuma vilkšanu, lai gan pati viņu nelaidu pie stūres.

Anda Man laikam pretēja problēma – laižu pie stūres ko pagadās, un tad mani aizved kur pagadās.

Mirdza Tu tāda noslēgusies, Andiņ. Smaidi, smeji, runājies, bet sirsniņa ciet.

Anda uztver to ļoti emocionāli, asaras acīs, māj ar galvu.

- Mirdza Nekas, Andiņ! Būs jau labi! Tikai jāmaina attieksme. Pret tiem pašiem vīriešiem. Tu stāsti, ka latvieši tādi un šitādi. Kādus tu viņus redzi, tādi arī ir. Es gadiem ilgi neredzēju, ka Uldiņš ir foršs puiks. Redzēju viņu kā slaistu, sliņķi, bezatbildīgu slīmestu, kas nejēdz mājās saimniekot.
- Uldis Šie vēl ir ļoti izmeklēti apzīmējumi!
- Mirdza Andiņ, nomaini brilles, ar ko skaties uz pasauli! Aizbrauksi atpakaļ uz Latviju un redzēsi, cik tur daudz foršu puīšu. Nav jāmeklē nekur citur. Man dzīvē ir piepildījušies visi “nekad”, ko esmu kādreiz teikusi!
- Anda Mēģināšu. Mana problēma ir tā, ka man nepatīk būt vienai. Vienmēr meklēju cilvēkus, kompāniju, ar ko būt kopā. Tagad arī – kopš Arta Pepi satikusi, nezinu, kur likties. Smieklīgākais, ka dažreiz kopā ar cilvēkiem jūtos vēl vientuļāka. Bet vienalga labāk tā, nekā vienai. *(iepausē)* Mirdza, visu laiku gribu pateikt, ka tev tik ļoti pietāv tavs vārds! Tu tiešām mirdzi!
- Mirdza Vai, paldies, Andiņ!
- Uldis Kad Lindēns bija mazs un mēs kopā muļķojāmies un kaitinājām mammu, tad saucām viņu par Mirdzeni Zirdzeni.

Anda smejas.

- Anda Pag, vienu lietu nesaprotu. Ja reiz Uldis ir tik nesaimniecisks, kas tad jums lampu pie griestiem pieliek?

Mirdza, Uldis *(reizē)* Kaimiņš.

Skatuve satumst.

4. aina

Tās pašas dienas vakars, satumsis. Arturs stāv uz balkona, pīpē, ieurbies telefonā. Redzama tikai gailošā cigarete un gaisma viedtālrunī. Ieslēdzas gaisma labējā balkonā. Attaisās balkona durvis, iznāk Anda, noņem somu uz galda, pati apsēžas pie galda, tad uzliek galvu uz sakrustotām rokām, sāk šņukstēt, aizvien stiprāk. Arturs iebāž telefonu kabatā, nodzēš cigareti, pārlien margām pāri uz Andas balkona. Stumjot krēslu, tas nedaudz iečīkstas. Anda satrūkstas.

- Anda A... Kas? Tu? Kā tu te iekļuvi?

Arturs *(ar žestiem uz svilpienu rāda, kā pārlēcis pāri margām)* Normāls Pidarmens.

Anda (no reibuma nedaudz mežģās mēle) Pssihopāts.

Arturs Viena te ir tūtē.

Anda pamāj ar galvu, atsāk šņukstēt. Arturs apliek viņai roku ap plecu. Anda ieraudas vēl skaļāk. Kādu brīdi abi tā sēž.

Anda (mazliet atvirzās tālāk, skatās cieši uz Arturu) Zini ko, tu neesi parasts vīrietis – tev nav bail no rraudošām sievietēm.

Arturs Mamma iemācīja, ka jāapskauj un jāklusē.

Anda Ļoti nodderīgas iemaņas!

Arturs Man nenoder, jo sieva nekad neraud.

Anda Man parasti ir tā, ka veči vai nu bēg prom, vai krauj pa muti, kad raudu. Tu esi citāds.

Arturs Un kāpēc vispār raudam?

Anda (izvairīgi) Ai... Par muļķībām. Apnicis viss.

Arturs nogaidoši klusē.

Anda Kāda jēga tam visam? Ej, iepazīsties, patusē, pamīcies pa sstūriem, un viss. Un sākas viss no jauna. Kāda jēga? Un kā tā var būt, ka tāda pelēka pele kā Arta te ssatiek savu princi, staigā rozā brillēs, un es kā tāda ķēve sstāvu pie sasistas siles?! Artur, tu esi vecis. Vot, pasaki man – kā tā var būt?

Arturs atver muti, lai atbildētu.

Anda Nē, labāk nesaki! Negribu zināt! Vēl ssūdīgāk paliks.

Arturs Ko tu te – gribēji precinieku atrast? Ideāla vieta – pludmales bāros visi tikai nopietnos nolūkos ierodas.

Anda Zinu, ka es pati sstulba. Artur, es zinu... Nekad gudra neesmu bijusi.

Arturs Cik ir divreizdivi?

Anda (domā) Ččetri?

Arturs Pareizi! Redzi? Neesi sstulba.

Anda Esmu, esmu. Pats saki, ka biju sacerējusies nez uz ko. Bet (pieliek pirkstu pie Artura lūpām) šššš, es tev tūlīt pateikšu vienu noslēpumu (skaļi čukst) – sievietēm patīk ssapņot. Mēs izfantazējam, kādas gribam sev kāzu kleitas, kā sauks mūsu bērņus, kā mūsu vārds izklausās kopā ar džeka, kas patīk, uzvārdu... Starp citu, kāds tev ir uzvārds?

Arturs Pētersons.

Anda Anda Pētersone – baigi smuki! Man patīk!

Sāk zvanīt Andas telefons. Viņa paskatās, kas zvana, pēkšņi atžirgst, pieslejas kājās.

Anda *(telefonā)* Kas noticis?! *(atviegloti)* Ā... Labi, iedod man viņu... Bumbulīt, viss kārtībā! Tas bija tikai slikts sapnītis. Jā, manu cālīt. Pavisam drīz būšu mājās, pāris dieniņas vēl. Es arī tevi ļoti mīlu. Lien gultiņā, ja? Ar labu nakti, pīrādziņ! Atā!*(noliek telefonu, pieliek roku pie krūtīm)* Ārprāts, kā nobijos. Sirds lec pa muti ārā.

Arturs Sīcim neguļas?

Anda Jā. Pamodās raudādams, gribēja ar mani parunāt.*(pauze)* Vienā sekundē puse promiņu izkūpēja gaisā.

Arturs *(ceļas)* Okei, līdīšu atpakaļ savā migā.

Anda Pagaidi! Neej vēl! Sastādi man kompāniju! Negribu te sēdēt viena.

Arturs Nesēdi. Ej gulēt.

Anda Neomulīgi vienai. Arta pie Pepes. Neesmu pieradusi viena gulēt.

Arturs Tas kaut kāds mājiens manā virzienā?

Anda *(atopas)* Oi, nē! Tā es to nebiju domājusi.

Arturs Es tev nepatīku, skaidrs.

Anda Kas? Nē, patīc, patīc! *(sāk smieties)* Bāc, Artur, ar tevi vienmēr kaut kādas dīvainas sarunas sanāk, kad nesaprotu, ko un kāpēc es saku.

Arturs Apziņas plūsma.

Anda Nabags, tev jāklausa visos manos murgos.

Arturs Izkrati, izkrati visu dražu, kas tev tur iekšā. Būšu tavi Getliņi.

Anda Mazliet aizdomīgi, ka tu tiešām manī klausies. Kas tev par to maksā?

Arturs Karma.

Anda Kur tu vispār strādā?

Arturs Reklāmas aģentūrā.

Anda Es varētu manikīru reklamēt – man smukas rokas. Redzi? *(rāda)*

Arturs Katra cimda sapnis.

- Anda Kas man ir? Ko es tevi, nabagu, te moku. Labi, Artur, ej gulēt. Piedod, ka es te ņemos.
- Arturs Ar tukšu atkritumu spaini prom neiešu.
- Anda Ā, nu, tā nav problēma! Saņem! Es pati esmu kā viens liels atkritums. Vienmēr sev esmu riebusies. Bet vīriešiem gan patīku. Ko mēs varam no tā secināt? Ka veciem patīk mēsli.
- Arturs Sūdu mušas.
- Anda Tu esi pieradis pie savas perfektās sievas, tagad gan jau skaties uz mani un domā - kas tas par insektu?
- Arturs Par laimi, sirdī esmu entomologs.
- Anda Entomologs? Kurš ārsts tas ir?
- Arturs Kukaiņu pētnieks.
- Anda Tā kā spalīšu un citu parazītu?
- Arturs Nē, kukaiņu. Vaboles un skudras zini?
- Anda Izgāzos kā veca sēta.
- Arturs Sēta vai pļauta, aiz matiem nav rauta.
- Anda Tu esi mūsdienu Dainu skapis.
- Arturs Aha. Brālēns tam skapim, no kura geji nāk ārā.
- Anda (*neklusīdamās*) Artur, ko man tas dod, ka zinu, kā dabūt jebkuru veci, ja nemāku viņu noturēt?
- Arturs Jebkuru?
- Anda Jā! Nekā sarežģīta tur nav!
- Arturs Pastāsti! Man ļoti interesē. Vai vēl labāk – parādi!
- Anda Elementāri, Pidarmen! (*sāk uzskaitīt uz rokas pirkstiem*) Pirmkārt, pupi uz priekšu – ne pārāk vulgāri, bet tā, lai fantāzijai vēl ir vieta, nu šitā (*rāda savu dekoltē*). Otrkārt, daudz smaidi, skaties acīs. Treškārt - klausies! Klausies, ko vecis runā, neiejaucies un beigās pasaki: “Tiešām? Super!” Ceturtkārt, šitā (*braukā pa Artura roku*) vajag apgrābstīt veca bicepsus, lai viņš redz, kādu iespaidu tie uz tevi ir atstājuši. (*pauze*) Nu, ir efekts?
- Arturs Ir.

- Anda (atmet ar roku) Bet tam visam nav nozīmes, ja māki taisīt labu minetu.
- Arturs Opā! Un tu māki?
- Anda Jā. (nostājas pretī Arturam ļoti tuvu) Man ir teikuši, ka es varētu mineta rokasgrāmatu rakstīt. Gribi, nodemonstrēšu? (sāk pogāt vaļā Artura bikses)

Arturs klusēdams lēni iestumj Andu istabā, aiztaisa aiz sevis durvis.

5. aina

Nākamās dienas rīts. Andas balkona durvis plaši atvērtas, var redzēt uz gultas čemodānu, kurā Anda liek drēbes un citas lietas. Klauvējiens, ienāk Arturs.

- Arturs Ko tu dari?
- Anda Kravājos.
- Arturs Kāpēc?
- Anda Es gribu prom. Es nevaru te palikt. Linda tepat aiz sienas. Es nevaru. (turpina drudzaini kravāties) Paskaties – man pilnīgi rokas trīc.
- Arturs Nomierinies. Nekas taču nav noticis. Vēl.
- Anda (apstājas, cieši skatās uz Arturu, iepauzē) Es nesaprotu, kā tu vari būt tik mierīgs un vienaldzīgs! (pauze) Ā, labi, viss skaidrs. (turpina haotiski mētāties pa istabu, vākdama savas mantas)
- Arturs Kas skaidrs?
- Anda Ka tev ne pirmā reize.
- Arturs Pirmā reize kam?
- Anda (uz raudāšanas robežas) Tu ņirgājies? Man tev vēl jāskaidro?
- Arturs Ko (uzsvērti) es esmu izdarījis?
- Anda Ā, nu pareizi, es tev pati kaklā uzkāros, pati biksēs ielīdu, tu vispār neko, tu vispār bijī citā istabā, citā viesnīcā!
- Arturs Tavi vārdi, ne manējie.
- Anda (stumj Arturu prom) Labi, viss, ej prom! Kāpēc tu vispār te atnāci? Liec mani mierā! Ej prom!

Arturs nekustas no vietas.

Anda Ej prom! Ko tu gribi? Ko tu gribi no manis?

Arturs klusē.

Anda Kāpēc tu atnāci?

Arturs Pateikt "labrīt".

Anda Labrīt! Tagad ej prom!

Arturs klusē, nekustas no vietas.

Anda Labi, man vienalga.

Anda vāc savas mantas, izliekoties, ka Artura nav telpā.

Anda Nezinu, par ko tu mani uzskati, bet es neesmu nimfomāne, kas nokniebjas ar kādu tikai tāpēc, ka niez vienā vietā, un tad, aci nepamirkšķinājusi, iet pie nākamā. Es ne ar vienu nepinos, ja viņš man ir vienaldzīgs!

Arturs turpina klusēt, vērot.

Anda *(iesmejas)* Ā, tu varbūt nāci noskaidrot, vai es kaut ko no vakarvakara atceros. Neuztraucies, nešantažēšu tevi! Savākšu pekeles, un tu mani nekad vairs neredzēsi! Tā ka vari būt mierīgs! Durvis, ja kas, ir tur! Atā!

Arturs stāv, atspiedies pret sienu, neatšifrējamu sejas izteiksmi.

Anda Nu, kas ar mani ir? Kāpēc es vienmēr iekuļos kaut kādos sūdos? *(sāk aizgūtnēm raudāt, apsēžas durvju ailē uz grīdas)* Vajadzēja man pie jums līst! Būtu sēdējusi tepat, neteikusi ne vārda, viss būtu normāli! Ha, protams, ka nekas nebūtu normāli! Es nemaz nemāku normāli, vienmēr iekuļos sūdos! *(apklust)*

Arturs *(pienāk, notupstas pretī)* Nu, visu pulveri izšāvi?

Anda sāk caur asarām smieties, jokodamās viegli Arturam iesper.

Anda Sivēns tu esi! Kā tu to dari? Man tāda sajūta, ka tev ir manis lietošanas instrukcija!

Arturs *(slauka Andai asaras)* Ieslēdzam žāvēšanas režīmu.

Anda Bet es nopietni iešu uz citu viesnīcu.

Arturs Labi. Piezvanīsi, pateiksi, kur esi.

Anda Artur, tu nopietni? Ko tu dari? Es tā negribu.

Arturs Kā?

Anda Ar vēl vienu precēto sapīties.

Arturs Tad nepinies.

Anda Negribu, bet... gribu.

Arturs skūpstā Andu.

Uz vidējā balkona no savas istabas iznāk Linda ar austiņām ausīs un žurnālu rokās, apsēžas, saliek kājas uz balkona margām.

Rasma *(savā istabā aizvien skaļāk sauc)* Jāni! Celies! Jāni! Kas notika? Jāni!
(izskrien uz balkona, histēriski kliedz) Palīgā! Palīgā! Sauciet ātro
palīdzību!

Visi satrūkstas, skatās apkārt. Linda izņem austiņas. Anda un Arturs pieceļas, ausās.

Rasma kliegdama ieskrien savā istabā, pēc brīža daudzās pie Mirdzas durvīm. Abas ar Mirdzu nāk uz balkonu. Iznāk arī apjucis Uldis.

Rasma *(elsodama)* Palīdziet, lūdzu, mīļie cilvēki! Vīrs bez samaņas! Izsauciet
ātro palīdzību!

Mirdza Lindiņ, meitiņ, piezvani, izstāsti, kas te notiek.

Linda *(izvairīgi)* Es nemācēšu pastāstīt. Lai recepcija zvana.

Rasma *(izmisusi)* Lūdzu, mīļie cilvēki, palīdziet! Es jūs lūdzu!

Anda *(pārliekusi margām)* Pagaidiet, es zvanīšu Artai. *(darbojas telefonā)*
Viņa ir kopā ar Pepi, lai viņš piezvana! Kāds zina viesnīcai adresi?

Linda Lai saka nosaukumu, un viss.

Rasma *(vaimanā)* Ak, dievs, ak, dievs! Šausmas, šausmas! Es to neizturēšu!

Anda taisa ciet brīvo ausi, pēc brīža ieiet savā istabā runāties.

Rasma Atnāciet kāds ar mani pie Jāņa! Man nervi netur! Es nevaru! Atnāciet!

Visi minstinās.

Rasma Es jūs lūdzu!

Mirdza *(saņemdamās)* Labi. Ejam, mīļā!

Abas aiziet.

Uldis Kas tam nabagam noticies?

Linda Peldbikses par ciešu.

No Rasmus istabas skan Rasmus vaimanas un Mirdzas mierinājuma vārdi.

Anda iznāk no istabas, liecas pāri margām.

Anda Kur tā sieviete palika? Arta neceļ. Jāzvana uz recepciju!

Linda gausi ceļas, ieiet savā istabā.

Anda pagriežas pret Arturu, skatās.

Anda *(klusī)* Šie arī latvieši. Mums viņi vienmēr "ola" teica. Smieklīgi.

Mirdza *(Rasmus durvīs skaļi Uldim)* Uldi, nāc, palīdzi! Izskatās, ka viņš ir miris.

Skatuve satumst.

6. aina

Tā pati diena stundu vēlāk.

Anda sēž uz sava balkona, Arturs stāv blakus, atspiedies ar muguru pret sienu, abi klusē. Iedzīnkstas Artura telefons. Viņš paskatās, kas zvana, noliek uz galda.

Anda Atkal Linda?

Arturs Nē.

Anda Viņi drīz būs atpakaļ. Es gribu uz to brīdi jau būt prom.

Arturs Taisies!

Anda Ko tu?

Arturs Nezinu.

Anda grasās celties, bet nespēj. Paliek sēžot.

Anda *(truli kaut kur blenžot)* Dīvaini, ka sveša cilvēka nāve var atstāt tādu iespaidu. *(pauze)* Bet tas tāpēc, ka tepat, tik tuvu, tik pēkšņi. *(Arturam)* Ne?

Arturs klusē.

Anda Kā tā nabaga sieva jūtas... Bija vīrs un vairs nav. *(sāk šņukstēt)* Un tā var notikt jebkurā brīdī... Ar jebkuru...

Arturs pienāk pie Andas, glāsta viņai plecu.

Anda *(drīzāk sev)* Dzīvo savu nožēlojamo dzīvi, baidoties, ko citi par tevi domās, un beigās nosprāgsti nelaimīgs. Un vienmēr domā par kādu citu, nevis sevi. Gaidi, ka kāds cits arī par tevi domās, un beigās izrādās, ka visiem tu pie pakaļas. Un pats nezini, ko gribi.*(apņēmīgi)* Pietiek nuņņāties.

Anda pieceļas – attopas ar seju pret Artura seju. Anda pieglaužas Arturam. Viņš Andu apskauj.

Anda Mans glābējs – Pidarmens.

Arturs Vienmēr laipni.

Anda Kā lai neiemīlas vīrietī, kurš nepārtraukti mani ir morāli, fiziski..

Arturs *(iestarpina)* Seksuāli.

Anda *(turpina)*...atbalstījīs?

Arturs Izklausās neiespējami.

Anda Ja varētu tā vienkārši kopā ar tevi pazust... *(viegli nopūšas)*

Arturs Var.

Anda *(pārsteigta)* Brauksi ar mani?

Arturs Braukšu.

Anda Es pati pēc tam sevi krustā piesitīšu par šito visu.

Arturs Padošu naglas. Ejam.

Arturs sniedz Andai roku, viņa tajā ieliek savu. Abi prom, aiztaisa durvis.

Skatuve satumst.

7. aina

Tā pati diena vakarpusē. Rasma sēž uz Mirdzas balkona, aizgūtnēm raud, Mirdza viņai uzlikusi roku, Uldis stāv durvīs, klusē.

Rasma *(elso)* Mans Jančukiņš! Ko es tagad darīšu?! Jančukiņš!

Ienāk Linda, dod Mirdzai zāļu paciņu.

Linda Man aptiekā šitās iedeva - kaut kādas nomierinošās ir.

- Rasma Kā es viņu tagad uz Latviju dabūšu? Šausmas! Neglabās jau šeit!
- Mirdza Varbūt var kremēt, un tad aizvest urnu?
- Rasma Nē, es šito neizturēšu! Nē, es nevaru! Iedod man tās zāles, iedzeršu uzreiz visas, un miers!
- Mirdza (*dod vienu tableti un ūdens glāzi*) Iedzer, Rasmiņ, nomierinies. Aiziesim uz tavu numuriņu, varēsi atgulties.
- Rasma (*šausmās*) Nē, tur nē! Tur viss vēl pēc Jānīša smaržo! Es tur nevaru! Ļaujiet palikt šeit vēl brīsnīņu!
- Mirdza (*mierinoši*) Protams. Bet tu tāpat gribēsi kaut kur atlaisties.
- Rasma Kaut vai tepat uz grīdas! Tikai ne tur!
- Mirdza Es tev pasēdēšu blakus. Ja vajag palīdzēt ar Jāņa mantām, saki! Visu izdarīsim. Mēs esam šeit, lai tev palīdzētu.
- Rasma Jūs varētu radiem uz Latviju piezvanīt, izstāstīt.
- Mirdza Protams.
- Rasma Es vēl neesmu ne ar vienu runājusi.
- Mirdza Bērni arī nezina?
- Rasma Nav mums bērnu. Priekš kam? Jancītis negribēja. Pat nelaida bērnus ciemos, lai nesajauc māju. (*uz brīdi atplaukst*) Tagad, kad šis beigts, varēšu uzaicināt krustmeitu ar dēliņiem! (*iešņukstas*) Jančuk...
- Mirdza (*brīdi pagaida*) Rasmiņ, es varu tagad piezvanīt, ja gribi.
- Rasma (*izvelk telefonu no somiņas, dzīvīgi*) Ā, šitas ir Jāņa mammas numurs. Tai gan es pati piezvanīšu! (*telefonā*) Hallo! Vīramāt, te Rasma! Neatbild jā, es zinu. Es saku – zinu, ka viņš neceļ, zinu!... Kāpēc... Tāpēc, ka beigts! Nav tev vairs dēliņa. Nu, nemuldu, nemuldu, vai tad es par tādām lietām jokošos. Tā, lūk. (*sāk šņukstēt*) Tā, lūk, Helēnīt, esam palikušas mēs divas vien... Jānītis uz mums no mākoņa maliņas skatās...
- Linda (*pie sevis*) No varavīksnes maliņas.
- Rasma Jā, Helēnīt, jā... Validolu paņem! Ko es... Sazāļota. Visas acis esmu izraudājusi. Ne ēdu, ne dzeru. Šitādas ciešanas... Vai to cilvēks vispār var izturēt... Es saku, ka izturēt nevar! Hallo! (*skatās telefonā*) Kas notika? Ka tikai pati kājas neatstiepj. Jāzvana kaimiņam, lai aiziet paskatīties. Man tak viņa numura nav. Jancītim telefonā. Jāiet uz savu numuriņu. (*saķer sev krūtis*) Ak, dievs, nevaru tur ieiet, nevaru.

Mirdza Iesim kopā, Rasmiņ. Iesim. Palīdzēšu tev. Ejam.

Rasma Nevaru.

Mirdza Ejam.

Mirdza palīdz Rasmai piecelties, abas lēni aiziet.

Uldis Joks nevietā, bet, redz, kā sanāca – atbrauca Jānis ar Rasmu uz Spāniju, un Jānim – “čau, Rasma!”...

Linda sāk skaļi smieties.

8. aina

Tā pati diena stundu vēlāk. Linda viena uz balkona, akmens seju skatās tālumā. Ienāk saskābusi Mirdza.

Mirdza *(tausta savu plecu)* Pilnīgi slapja blūze. Es šodien esmu raudamais spilvens. *(apsēžas, klusām)* Kur var tik nesakarīgi gvelzt? Labi, nomira vīrs. Bet visu laiku vienu ārprātu runā, nevienu sakarīgu vārdu. Ņems kredītu, lai var noīrēt privāto lidmašīnu un vest līķi uz Latviju. Un nākamajā teikumā, ka atstās mironi tepat un viena vienkārši lidos prom – lai darot šeit, ko grib. Saka, lai mēs ejam runāt.

Linda Es nekur neiešu.

Mirdza Es arī nē. Lai Artā ar Pepi un vēstniecība viņai visu kārtu. Es varu viņas murgus paklausīties, bet tas arī viss.

Linda Tas arī tev nav jādara, ja negribi.

Mirdza Skaidrs, ka negribu – kāds tur prieks. Bet jāpalīdz cilvēkam kaut kā. Tikpat labi tas varēja notikt ar mums.

Linda Jā, kad pakāršos palmā, varēsi raudāt uz pleca Rasmai.

Mirdza *(noraizējusies skatās uz Lindu)* Kāpēc tu tā runā?

Linda Vai Arturu aiz olām pakāršu.

Mirdza Kas noticis? Kur viņš vispār ir?

Linda *(bezmērķīgi skatīdamās uz priekšu)* Meklē sev auglīgu māti.

Mirdza *(iepausē, rūpīgi apdomā, ko teikt)* Jūs netiekat pie bērniņa?

Linda klusē.

- Mirdza Cik ilgi?
- Linda Kādus trīs gadus.
- Mirdza (*iepaузē, mierinoši*) Tas vēl nav nekas traks, ir visādi stāsti dzirdēti.
- Linda Ir, ir. Piemēram, ka vīrs aiziet no sievas un pēc mēneša ir apbērojies ar citu.
- Mirdza Arturs nav tāds muļķis. Kur viņš labāku par tevi atradīs?
- Linda Izskatās, ka jau ir atradis blakus numuriņā.
- Mirdza Par ko tu runā?
- Linda Par rudo bestiju.
- Mirdza Andu?
- Linda klusē.*
- Mirdza Tiešām? Kā? Man tas vienkārši neliekas kopā.
- Linda Nespēj noticēt, ka jaukā Andiņa var būt tāda kuce?
- Mirdza Kaut kāds ārprāts! Nevar būt.
- Linda Redz, ka tomēr nebūsi sirdsraudzenes.
- Mirdza Nelaimīgā spindzele...
- Linda Toties laba bērnu fabrika.
- Mirdza Katrs no sava tēva.
- Linda Un nākamais būs no Arčas.
- Mirdza Murgs.
- Linda Lai jau viņam tiek. No manis tāpat pēcnācēji neizbirs.
- Mirdza Pirmkārt, to tu nezini. Otrkārt, ne jau bērni ir iemesls, kāpēc cilvēki ir kopā.
- Linda Tu ar tēvu būtu kopā, ja viņš būtu sterils?
- Mirdza klusē.*
- Linda Skaidrs.
- Mirdza Es neko neteicu!
- Linda Tā arī ir atbilde.

Mirdza Es vienkārši domāju. Nekad agrāk nebiju par to domājusi.

Linda Atbilde tāpat būtu – nē.

Mirdza Tu vispār gribi to bērniņu?

Linda (*rausta plecus*) Arturs ļoti grib.

Mirdza Bet tu padomā, meitiņ, ko tu gribi.

Linda Kas tev – negribi ar mazbērniem ķēpāties?

Mirdza Es ne par sevi domāju, bet par tevi.

Uldis iznāk no istabas.

Uldis Kur Arturs?

Linda Vazājas ar citām.

Uldis Mans Arča? Nevar būt.

Linda Redz, ka var.

Uldis Un, pat ja arī vazājas. Pavazāsies un pārnāks mājās.

Linda Paldies. Man *second hand* preci nevajag.

Uldis Nu, ko tu no veča gribi? Mums nav kā jums – viena galva, kas pieņem lēmumus. Mums ir divas, un starp abām ir daudz konfliktu, un ne vienmēr lielākā galva ņem virsroku.

Linda Tēt, vai nu saki ko sakarīgu, vai klusē.

Uldis Labi, labi. Piezvanīšu šim, parunāšu. (*ieiet istabā*)

Linda Viss, pietiek. Es neesmu nekāda pirmklasniece, lai mammīte un tētiņš risinātu manas problēmas. (*pieceļas*)

Mirdza Kur tu iesi, meitiņ?

Linda Pastaigāties. (*ieiet istabā*)

Skatuve satumst.

19. aina

Tās pašas dienas vēls vakars. Linda sēž uz balkona, skatās tālumā. Iznāk Mirdza no savas istabas.

Mirdza Tā arī nav pārnācis.

Linda Bēguļo.

Mirdza (*skumji nopūšas*) Kā tā var? Pilnīgi jumts cilvēkam aizbraucis... Ne vārda neteikdams, vienkārši pazūd. Rīt no rīta agri jāizbrauc. Cerams, pēc savām mantām atnāks.

Linda Gribas visas viņa mantas vienkārši nomest lejā.

Mirdza (*pauze*) Nu, tad dari tā!

Linda (*neizpratnē*) Ko?

Mirdza Met! Cik reizes man nav tā gribējies darīt ar tēva lietām, bet vienmēr nokaunējos – ko kaimiņi domās? Es taču esmu kārtīga, pareiza, nevis kaut kāda histēriķe. Bet kā gribējās!

Linda Nopietni? Es to noteikti nedarīšu. Tas bija stulbs joks.

Mirdza Met, Lindiņ, met! Izgāz ārā visu, kas tev sakrājies!

Linda Nomierinies, mammu.

Mirdza ieiet Lindas istabā.

Linda Nu, beidz, mammu!

Mirdza iznāk ar pāris Artura apģērba gabaliem rokās, dod Lindai.

Mirdza Met, meitiņ! Vai viņš to nav pelnījis?

Linda Es neesmu traka.

Mirdza Met! Neviens jau to nezinās - tikai tu un es!

Linda Un visi šīs viesnīcas iemītnieki.

Mirdza Kurus tu šodien redzi pēdējo reizi. Met!

Linda Es neesmu histēriķe.

Mirdza Lindiņ, es taču redzu, ka tev iekšā vārās! Un tās taču ir tikai drēbes! Savāks, izmazgās un nēsās tālāk. No kā tu baidies?

Linda Arturs redzēs, ka esmu prātu izkūkojusi, un uzreiz pieprasīs šķiršanos.

Mirdza Neprasīs. Ja viņš tevi mīl un grib būt ar tevi kopā, neprasīs. Ja nemīl, tad kam tev tāds vīrs, Lindiņ? Met!

Linda nekustas.

Mirdza Lindiņ, viņš tavā degungalā salaida ar kaimiņieni! Tavā degungalā, meitiņ! Un aizbēga, ne vārda nepateicis! Ko vēl zemiskāku vīrietis var nodarīt savai sievai, Lindiņ, ko?! Met!

Linda strauji izrauj Artura drēbes no Mirdzas rokām un met pāri balkona margām. Brīdi skatās, kā tās krīt. Tad iet uz istabu, nes citas drēbes, dziļi elpodama, met tās arī.

Iznāk Uldis no istabas, skatās, ko Linda dara, un sāk smieties.

Uldis Lindēn, izrādās, tu arī esi tikai sieviete! Pareizi, meituk! Tas sukinsins neceļ telefonu, mēģinu un mēģinu sazvanīt. Lai iet pa gaisu!

Uldis paceļ uz grīdas nokritušu Artura apģērba gabalu, sniedz Lindai. Linda pārmet pār margām arī to. Kad visas drēbes nomestas, Linda klusēdama apsēžas uz krēsla. Viņai pienāk klāt Mirdza un apskauj Lindu. Pienāk klāt arī Uldis un apskauj viņas abas.

10. aina

Nākamās dienas rīts. Visi balkoni tukši, visas durvis ciet. Atveras labējā balkona durvis, tajās pabāž galvu smaidīga Artā.

Artā Anda? (pie sevis) Kur viņa ir? Mantas savākusi. Bez manis jau aizbrauca?!

Artā dusmīgi aizcērt durvis.

Rasma atver sava balkona durvis, uzmet skatu balkonam. Ierauga binokli, pienāk, paņem, histēriski ieraudas.

Durvīs nostājas Mirdza ar pelnu urnu rokās.

Mirdza Iesim, Rasmiņ! Nav daudz laika.

Abas aiziet, aiz sevis aiztaisot durvis.

BEIGAS